

for overslødigt at forhandle mere derom; men ved hvilken Ret kunde han slutte, at det ikke vilde forhandle om et midteertidigt Finantslovsforflag, som vi selv erklære, at det var Ministerens Pligt at indbringe. Han havde ikke Ret til at tro det, før han var kommen med et midlertidigt Finantslovsforflag, og det saa havde viist sig, at vi ikke vilde forhandle. Jeg kan ikke se rettere, end at her mangler den ærede Minister ethvert Spor af Undskyldning for, at han ikke har forelagt en midlertidig Bevilling, og her brister al Tale om Nødvendigheder. — Jeg veed vel, at det ærede Medlem fra Viborg (Klein) søgte at forsvare Ministeren paa samme Maade; men han tog det lidt anderledes, og deraf kom mit Udtryk „Stemning“. Det ærede Medlem sagde, at Ministeren havde en Værdighed at hævde. Det forekommer mig at være det Samme, som at Ministeren kunde ikke taale noget Saadant; men af Brede derover kom han med den provisoriske Lov. Her vil jeg minde om et Udtryk af det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 4de Valgkreds (Sørup), at „Ministeren havde ikke Ret til at slaa Forsætningen itu“, fordi han var fornærmet. Overhovedet dette at „slaa itu“, fordi man bliver vred, er Noget, vi ikke maa gjøre mere i vor Alder. — Den ærede Minister sagde dernæst, at det Forum, hvor han vilde svare, var Rigsretten, og at der var det egentlig, at denne Sag skulde paafjendes og bedømmes. Det er en Lante, hvori han faldt sammen med den ærede Ordfører for Mindretallet (Klein) og nu ogsaa med den sidste ærede Taler (S. Koch). Der er i det Hele idag blevet talt meget om denne Rigsret. Naar den sidste ærede Taler yttrede, at vi havde et Kvarter til at skjælde Dommerne ud i, saa er det Noget, jeg ikke fortaar. Der er Ingen af os, der tænker paa at skjælde Rigsretten ud; men det ærede Medlem har vel tænkt paa en Tid, der ligger længere tilbage; i 1856 blev der skjældt ud. Men ganske viist, det skal jeg i fuldt Alvor indbrømme det ærede Medlem, Rigsretten har ikke styrket sin Ansæelse ved i 3 Sager at dømme saaledes, at Stemmerne vitterlig ere faldne efter den politiske Partideling (Saa?) Ja, det er et Faktum. Jeg siger ikke, at Retten har stemt partiist. Det kunde ikke falde mig ind at sige noget Saadant. Men det Faktum er uimodsigeligt, at i de 3 Sager, Rigsretten har paafjendt i 20 Aar, er Stemmeopstillingen falden saaledes, at Stemmerne vare delte efter Partidelingen, og det er utvilsomt, at dette ikke styrker en Rets Ansæelse i den offentlige almindelige Mening. Det maa det ærede Medlem indbrømme mig. Det er beklageligt maasse, at det er faldet saaledes, derpaa skal jeg ikke indlade mig — men det er i alt Fald uheldigt. Dette vilde imidlertid ikke være nogen Grund for os til ikke at anlægge Rigsrets sag. Hvis det var forsværligt at anlægge den, skulde vi sætte os ud over den offent-

lige Mening, der har dannet sig imod Rigsretten. Men det er ikke forsværligt i Denhold til Grundloven. Det ærede Medlem for Viborg (Klein) sagde igaar, at, naar man har Mistillid til Rigsretten, naar man ikke tror, at det er den rette Vej at gaa, naar man ikke har Tro til, at man vil faae den Dom, man ønsker, kan man ganske viist lade være at anlægge Sager, naar det gjælder mindre Spørgsmaal, men at i et saa stort Spørgsmaal som det om Forsætningens Bestaaen eller Ikkebestaaen, er man forpligtet til at anlægge Sag, her var Anklageretten en Anklagepligt. Dette er ikke rigtigt. Den ærede Ordfører for Mindretallet, som paastod det, og som til Støtte derfor henviste til Forhandlingerne i 1853, har overset, hvad der blev sagt den Gang, thi det ærede Medlem vil der finde en klar og utvetydig Erkjendelse af, at Anklageretten ikke er en Anklagepligt, og at det staar i Folkethingets Gaand haabe at vælge, om det overhovedet vil anlægge Sag, og at vælge den Tid, hvor de maatte anse det for rigtigt at anlægge en saadan Sag. Disse Udtalelser ere fremkomne, tror jeg, fra flere Sider og endog, tror jeg, godkjendte af Finantsministeren. I alt Fald fremkom de fra Medlemmet Rosenørn. Det vil det ærede Medlem kunne finde i Forhandlingene. Det er ogsaa aldeles rigtigt. Den Slutningsmaade derimod, som det ærede Medlem fremførte, er ikke rigtigt. Han siger: I mindre Sager kan man lade være at bruge Anklageretten, men i større Sager har man en Forpligtelse i saa Henseende. Jeg vil sige, at der kunde være Noget i denne Betragtningssmaade, dersom Rigsretten var udrustet med alle de Betingelser, som Grundloven forlanger at den skal være udrustet med, for at man overhovedet skal kunne bruge den; men det er den ikke, fordi der mangler en Ministeransvarlighedslov. Den Ret, Grundloven giver til at anlægge Ministrene, hænger aldeles nøie sammen med Grundlovens Bestemmelser om, at Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse, og dette Ansvar bestemmes udtrykkelig i Grundloven som et Ansvar, der nærmere skal reguleres ved en Ministeransvarlighedslov. Det staar i Grundlovens § 12. Saalænge denne Ansvarlighed ikke er nærmere bestemt, mangler Forudsætningen, ikke den praktiske Forudsætning, men den Forudsætning, som Grundloven har forlangt, for at Rigsretten skal kunne bruges. Det er derfor en fuldstændig Misfjendelse at sige, at der er en Anklagepligt. Efter Grundloven er det endogsaa meget tvivlsomt, om Folkethinget bør i vigtige Sager benytte sig af sin Anklageret, saalænge den Betingelse ikke er tilstede, som Grundloven selv har sat, nemlig en Ministeransvarlighedslov. I mindre vigtige Sager kan man sætte sig ud over det, thi det gjælder saa ikke store Spørgsmaal, men i saa store og vigtige Sager som denne, siger jeg, at det vilde være meget tvivlsomt, og det forlanger i